

Τότε εσηκώθηκε ἡ γοργὰ κ' ἐσύρθη μὲ κόπο ὡς τὸν λοχία ἄνοιξε τὸν πολύπαθο κόρφο της καὶ ἀνάσχεε καὶ περασμένο ἀπὸ τὸ γεροντικὸ της τὸ λαιμό· τὸ ἐφίλησε καὶ τὸ ἔδωκε στὸ λοχία.

— Πάῳ το, παιδάκι μου, νᾶχης τὴν εὐχοῦλά μου — ἐμυθύρισε μὲ σθυσμένη φωνή· — εἶναι τίμο ξύλο!... Ὁ Θεὸς μαζί σας!

Ὁ λοχίας τὴν ἐκύτταξεν ἀναποφάσιτος μὰ στιγμῇ.

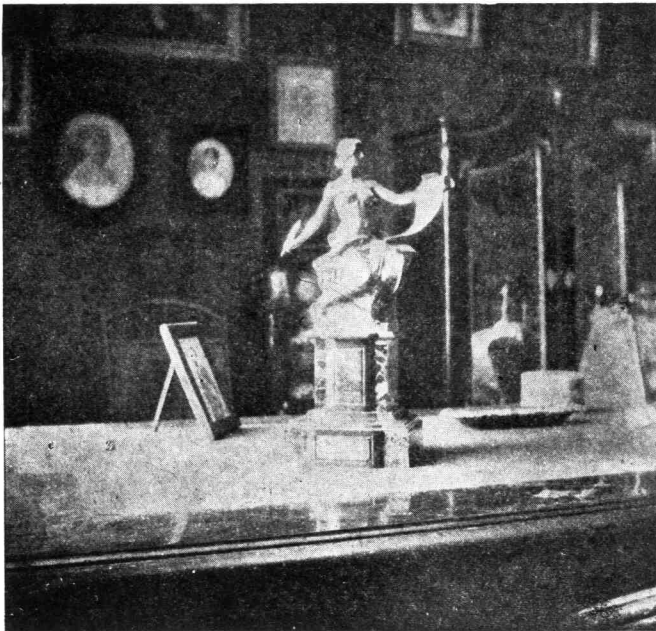
— Πάῳ το, κὺρ λοχία, καὶ θὰ μᾶς βγῆ σὲ καλὸ — τοῦ εἶπεν ἕνας ἀπὸ τοὺς φαντάρους, ψηλὸς καὶ μὲ γένεια πικνὰ.

Ὁ λοχίας ἔκρουφεν ἀμίλητος στὸν κόρφο του τὸ φυλαχτό. Ὅταν ἐτράβηξεν ἡ ἐνωμοτία πίσω κατὰ τὸν κατήφορο, στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ ὁ λοχίας ἔστρεψε πρὸς τὸ σπῆτι τῆς δασκάλας... Κρατῶντας τὸ λύχνο ἦταν ἀκόμη στὴν πόρτα ἀκίνητη ἡ νέα δασκάλα ἀνάλαμπε τὸ πρόσωπό της κερένιο καὶ καθαρὸ στὸ γοργότρομο φῶς. Κ' ἦταν ἡ Ἑστιάς τοῦ Ἑλληνικοῦ φωτὸς μέσα στὴν ἱερότητα τῆς νυχτὸς.

Ὅταν ἡ ἐνωμοτία εἶχε φθάσει στὸ βάθος τῆς κοιλάδος ἡ χαραυγὴ ἐγλυκόςκαζε πίσω ἀπὸ τὸν Ὀρθήλο ἀπὸ τὰ μάκρη τῶν σκοταδιῶν ποῦ ἔφενεγαν ἐβούησε τὸ πρῶτο κανόνι.

² Ἐν Ἀθήναις, Δ κέμβριος 1913

N. ΚΑΡΒΟΥΝΗΣ

✱ Η ΜΟΥΣΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ✱

[Τὸ θανασίον ὀρειγάλκινον ἀγαλμα, τὸ ὁποῖον εἰς ἀνάμνησιν, ἐκδηλοῦσα τὴν βαθυτέραν αὐτῆς χάριτα καὶ τὸ ἄλγος, ὄπερ ἠσθάνθη ἐπὶ τῇ ἀπομακρύνσει του, ἔδωκεν, ἡ ἐν Βερολίῳ ἰδιογενὴς Κοινότης εἰς τὸν διαπρεπῆ Συγγραφεὴ τῆς *Ἱστορίας τῶν Ἀθηναίων*, κ. Κλ. Παγκαθῆν, ἀνακληθέντα τῆς Ἑλλην. Πρεσβείας, ἣν ὡς Πρεσβευτὴς ἐπὶ τόσα ἐτῆ ἐτίμησε διὰ τῆς πεφωτισμένης αὐτοῦ δράσεως. Ἐξελθὼν τὸ περιφημον αὐτὸ καλλιτέχνημα ἐκ τῶν πεφημισμένων ἐργοστασίων τοῦ Barbedienne, ἀναπαριστᾷ τὴν Μοῦσαν τῆς Ἱστορίας ἀναγράφουσαν εἰς τὰς δέλτους αὐτῆς τὰς μεγάλας καὶ πατριωτικὰς προσπάθειας τῆς Β. Πρεσβείας κοσμεῖται δ' ὑπὸ χρυσοῦς πλακίδος φεροῦσης ἐγκρασαγμένας τὰς γραμμάς: «Τῷ Κλέωνι Ρίζῳ Παγκαθῆ ἡ ἐν Βερολίῳ Ἑλληνικῇ Κοινότητι Εὐγνωμονοῦσα»].